

tyde noget mere for en Række Kommuner, end det kunde, hvis vi holder os til $\frac{1}{2}$ Mill. Kr.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale det af Mindretallet stillede Ændringsforslag, som gaar ud paa en anden Affattelse af Lovforslaget. Vi har ikke kunnet forme vore Ændringsforslag saaledes, at de blev Ændringsforslag til de enkelte Paragraffer. De er et sammenhængende Hele og tager Sigte paa at samle de Bestemmelser, som vi mener, Kommunalbestyrelserne og Hjælpekasbestyrelserne kan gøre Krav paa at have samlede, vedrørende baade Formen for Hjælpens Ydelse, Regnskabsaflæggelse o. s. v., saa at det bliver nogenlunde overskueligt, hvad man har at rette sig efter. Det kunde vi ikke gøre, naar vi skulde stille vore Forslag som Ændringsforslag til de Paragraffer, Ministeren har foreslaaet. Jeg anbefaler, som sagt, at stemme for det af Venstremindretallet stillede Ændringsforslag om en ny Affattelse af Lovforslaget. Jeg drister mig til at gaa ud fra, at der efter dette Ændringsforslag vil blive al fornøden Adgang for Kommunalbestyrelserne til at træffe de Foranstaltninger, som maa siges at være paa krævede af Hensyn til Dyrtiden, og at der ogsaa efter dette Ændringsforslag vil være tilstrækkelig Vejledning saavel i regnskabsmæssig som i anden Henseende ved Administrationen af en Lov, som ganske vist efter sin Karakter og ogsaa efter sin Forudsætning kun er af midlertidig Art, men dog gerne skulde være saaledes, at de, som skal bruge den, er i Stand til at forstaa, paa hvilken Maade de skal bruge den.

Ellinger: Den Debat, der fandt Sted ved dette Lovforslags første Behandling, ligger saa kort Tid tilbage, at jeg antager, dens Enkeltheder vil være i frisk Minde hos dette høje Tings Medlemmer. Det er dette Spørgsmaal: den ved de ekstraordinære Forhold fremkaldte Nødstilstand, der ligger for, og i saa Henseende maa det siges at have været en overordentlig stor Lykke for vort Land, at der har kunnet udfolde sig saa stor og omfattende en Virksomhed, som Tilfældet har været, hvorved der er blevet tjent Penge, og hvorved der er blevet givet Arbejde ud i vide Kredse, saa at den Frygt for Arbejdsløshed, som man nærrede ved Krigens Begyndelse, har vist sig at være overflødig. Der er meget Arbejde at faa. Jeg nævnedes ved første Behandling forskellige Eksempler derpaa og

skal endnu blot anføre som et ret kuriøst Eksempel, der vedrører Indenrigsministeren, og som man maaske er kendt med, at medens man i Postvæsenet, naar Jule-tiden nærmer sig, hvor man maa have ekstra Hjælpere i stort Omfang, ellers plejer, efter de Henvendelser, som man offentligt retter til Folk om at melde sig, at faa Tilbud i langt større Omfang, end man har Brug for, er Postvæsenet i dette Øjeblik i den uheldige Tilstand, at det ikke kan faa den Tilgang af Ekstrakræfter, som skal til, fordi Folk har anden og bedre lønnet Beskæftigelse. Det ser altsaa for saa vidt i Øjeblikket egentlig lidt sort ud for Postvæsenets Besørgelse af Jule- og Nytaarstrafikken, fordi der, som sagt, ikke har meldt sig den fornødne Ekstrahjælp. Folk tjener deres Penge andre Steder. Altsaa, der er godt og rigeligt Arbejde, og derfor har det, naar man tager det i det store Hele, været muligt for Befolkningen trods Dyrtiden at komme paafaldende let gennem denne Dyrtid. Men der er, som jeg ogsaa sagde ved Sagens første Behandling, en hel Del lokal Nød, og det er denne, det gælder om at afbøde. Tager man det som Helhed, er der ingen Tvivl om, at der i dette Øjeblik, i alt Fald i denne store By, er mindre Nød, end der er under ordinære Forhold. Den Omstændighed, at der har været saa megen Virksomhed, kunnet gives saa meget Arbejde, har ogsaa været til den største Gavn for Staten, som derved ved Hjælp af Krigsskatten og paa andre Maader ret uventet kommer i Besiddelse af store Indtægter, som Staten, da vi befandt os i denne Krigs første Periode, ikke saa nogen Mulighed for at erhverve.

Spørger man nu, hvad Staten under de overordentlige Forhold skal gøre, maa man jo lægge Mærke til, at den for det første har grebet ind i det økonomiske Liv ved Prisreguleringsforanstaltninger o. s. v., som Ministeriet har Beføjelse til at foretage, men det synes, som om Ministeriet er kommet til det Resultat, at Staten ikke kan gøre mere, og jeg skal indrømme, at det maaske er meget vanskeligt. Alene det i høj Grad karrige Dyrtidstillæg, som blev givet en Del af Statstjenestemændene en Gang i Sommer, krævede, saa vidt jeg husker, 3 Mill. Kr. eller maaske endda noget mere. Det er ikke let uden Anvendelse af kolossale Mængder af Millioner at gribe ind i en Bevægelse, som man ikke kan regulere. Men det er Statens Sag at foretage Prisreguleringen, der kan ikke ad kommunal Vej gøres synderligt i saa Hen-